

«Шануймо мову над усі боги, якщо ми хочем зватися народом»

«Найбільше і найдорожче добро в кожного народу – це його мова, ота жива схованка людського духу, його багата скарбниця, в яку народ складає і своє давнє життя, і свої сподіванки, розум, досвід, почування». Багато років минуло з того часу, коли український письменник Панас Мирний промовив ці влучні слова. І ось 2000 року в світі було започатковано Міжнародний день рідної мови. Хоча історія створення цього свята сягає в недалеке минуле, воно стало популярним в багатьох країнах. Рідною прийнято вважати мову нації, мову предків, мову, на якій було почуте і вимовлене перше слово, мову, завдяки якій зростають покоління.

Вшановуючи батьківське слово та материнську пісню, цікаву мандрівку в Країну Мови організувала бібліотека спільно із ст. викладачем кафедри українознавства Писаренко Лесею Мефодіївною та викладачем підготовчого відділення для іноземних студентів Білою Наталією Євгенівною. Поціновувачами рідної мови та активними учасниками заходу були студенти 1-го курсу 51 групи фармацевтичного факультету та студенти-іноземці з різних країн світу.

На чудовий святковий настрій відразу ж налаштувала пісня «Заспівай же, соловейко» в акапельному виконанні Вікторії Баран із Львівщини. Мелодійність і ліричність української мови прозвучала в піснях, які задушевно виконав квартет у складі Дмитренко Наталії, Коломійця Миколи, Бойчука Володимира і Баран Наталії. А красу і силу українського слова передали Коротка Юлія та Лашенко Катерина у вірші Л. Пилип'юк «Мамина мова».

Доню моя, доню, синьоока зірко,
У житті буває солодко і гірко.
Як би твої очі не манили зваби,
Не посмій вчинити Батьківщині зради.
Не посмій зламати гілку калинову –
Сиротою станеш, як забудеш мову.
Можеш призабути запах рути-м'яти,
Але рідну мову мусиш пам'ятати.

Рідне слово... У ньому початок людського буття, воно бринить і хвилює душу... Такий стан відчула і передала всім присутнім Сандуляк Ірина у вірші Валентина Бичка «Мова моя українська». А далі – вразив і зворушив патріотичні почуття вірш Дмитра Чередниченка «Пишається Париж і Рим» у виконанні Махової Олени. Натхненно і велично презентували «Молитву до Мови» Наталія Орел та Олена Чикотун.

Мова кожного народу особлива і неповторна. Усі присутні мали можливість у цьому переконатися і насолодитися ритмічністю, колоритом, відтінками інших мов світу. Ахвіренг Єнох з Гани, Віктор Радж з Індії, декламуючи вірші мовою своїх батьків, представили її великим справжнім і прекрасним дивом. Зал вдячно аплодував Алі Саїф з Індії, який неперевершено й романтично заспівав на хінді пісню про найважливіше почуття у світі. Його пісня про кохання ще довго бриніла у наших серцях. А Сімес Юкка з Фінляндії заворожив слухачів і своїм голосом, і грою на гітарі.

Святковий настрій всім присутнім надихнули українські пісні у виконанні учасників ансамблю іноземних студентів «Веселка» під керівництвом Білої Наталії Євгенівни. Заслужені дружні оплески на їх адресу довго не вщухали.

На завершення свята з привітальним словом звернувся доцент кафедри пропедевтики дитячих хвороб Липко Михайло Романович. Професійно і душевно виконана пісня «Рідна мати моя», яка була близькою кожному і яку із задоволенням підхопив увесь зал, об'єднала всіх присутніх.

Ведучі вечора, Заводюк Ганна, Капітанчук Наталія та Тітарчук Євген, разом зі всіма гостями заходу «подорожували» цікавими незвіданими сторінками історії виникнення свята рідної мови, підкреслюючи її багатство, значення у житті кожної нації, національну свідомість та мовну і культурну різноманітність. А підготовлений бібліотекою відеоролик «How many flowers exist in the world – so many languages» підтвердив повагу до інших мов та важливість їх вивчення.

Незабутньо пройшло свято у бібліотеці. Учасники й керівники вклали душу у цей захід і ще раз надихнули понад усе берегти, шанувати та любити рідну мову. По закінченні присутні ще довго із задоволенням фотографувалися, з натхненням співали улюблені українські пісні й залишили лише теплі яскраві спогади. Проведений захід став пам'ятною подією у житті студентства.

Як нема без зірок небозводу,
Як блакиті без сонця нема,
Так і мови нема без народу,
і народу без мови нема.

В. Забаштанський

Лідія Раздобудько, бібліотекар I категорії